

METAFORAS NO LAULĪBĀM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 2:23–25; Ef. 5:29–32; Ec. 16:4–14; Atkl. 18:1–4; 1. Moz. 24:1–4; Atkl. 19:1–9.

ATMIŅAS PANTS:

“Un viņš man saka: ‘Raksti! Svētīgi ir tie, kas aicināti Jēra kāzu mielastā!’ Viņš man saka: ‘Šie ir patiesie Dieva vārdi.’” (Atkl. 19:9)

Bībele ir pilna ar mīlas stāstiem, kas spēcīgi atklāj pestīšanas un Dieva mīlestības pret Saviem ļaudīm aspektus. Intīmākās attiecības, laulība, izrādās skola, kurā, ja mēs ļaujam sev to piedzīvot tā, kā Dievs bija iecerējis, mēs varam atklāt dziļas mācības par Viņa mīlestību pret mums, par mūsu attiecībām ar Viņu un to, cik tālu Viņš ir gājis, lai mūs atpestītu.

Mūsdienu priekšstati par mīlestību un laulību ir sašķobījuši mūsu spēju novērtēt to, ko Dievs mēģina mums mācīt ar laulības derības palīdzību. Lai gan cilvēku grēcīgums ir ļoti sagrozījis laulību (un gandrīz visu pārējo), laulība joprojām var būt spēcīgs veids, kā atklāt patiesību, pat pravietisku patiesību. Laulībai ir jābūt ne tikai tāpēc, lai padarītu mūs laimīgus, bet arī kā skolai, kurā mēs mācāmies dziļas mācības par sevi un savām attiecībām ar Dievu.

Šonedēļ mēs pētīsim dažādus veidus, kā Dieva Vārds runā par laulībām, gan labām, gan sliktām. Pēc tam mēs mācīsimies no šiem piemēriem, lai labāk izprastu, kā Dievs savienojas ar Saviem ļaudīm pat tad, ja viņi ir nepilnīgi, un mēs uzzināsim dažas patiesības par Viņa mīlestību, kas var mums palīdzēt labāk izprast pēdējo dienu notikumus.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. aprīlī.

Viena miesa

Tikai dažas Bībeles metaforas pasvīturo tuvību, ko Dievs vēlas ar cilvēci un kas ir kaut kas vairāk nekā laulības attiecības. Šī metafora tiek bieži izmantota Bībeles nara-tīvā — un tā tik skaidri parādās Atklāsmes grāmatā —, ka Bībeles pētniekiem ir obligāti jāsaprot, uz ko Dievs virza, kad Viņš to izmanto Vārdā.

Izlasi 1. Moz. 2:23–25 un Ef. 5:29–32. Kādā veidā cilvēku laulība atspoguļo Kristus saikni ar cilvēci?

Reiz, kad Jēzus runāja ar farizejiem, Viņš citēja 1. Mozus grāmatas stāstu par Ādama un levas laulību, uz farizeji aši uzdeva jautājumu: “Kā tad Mozus ir pavēlējis dot šķir-šānās rakstu un šķirties?” (Mt. 19:7)

Protams, Mozus tika uzskatīts par tautas dibināšanas pravieti. Iedomājieties, ka apšaubāt laulības Autoru, nostādot Viņu pret Viņa paša pravieti. Viņu taktika raksturoja arī viņu attieksmi pret Jēzu: viņi bieži mēģināja pierādīt, ka Viņa mācības ir pretrunā ar Svētajiem Rakstiem.

Uzticīga laulība mūža garumā bija ideāls, ko Dievs bija iedibinājis cilvēces pamatos. Diemžēl kritusi cilvēce sabojāja šo pamata dāvanu no Dieva.

Iespējams, ņemot vērā to, cik svarīgu nozīmi Svētie Raksti piešķir laulībai, nav nejau-šība, ka tā vienmēr ir bijusi pakļauta nerimstošiem uzbrukumiem. Kopā ar sabatu tā ir viena no divām dāvanām, kas mums tika pasniegtas Ēdenē, un abām bija paredzēts parādīt Dieva vēlmi pēc ciešām attiecībām ar Viņa radību.

Laulība, divu nepilnīgu cilvēku intīma kopdzīve, vienmēr radīs spriedzi. Laulība starp draudzi un Kristu ir ideāla Glābēja un ļoti nepilnīgas līgavas savienība. Tomēr mēs varam mācīties par Dieva milestību no tā, ko piedāvā laba laulība.

Lūk, trīs laulības principi. Pirmkārt, piedodiet savam dzīvesbiedram, lai cik nederīgs tas arī būtu, tāpat kā Kristus piedod mums, lai arī cik nepelnīti. Otrkārt, pieņemiet savu dzīvesbiedru, viņa kļūdas un visu, tāpat kā Kristus pieņem mūs. Treškārt, kā Kristus mūs nostādīja kā svarīgākus par Sevi, tāpat paeliet savu dzīvesbiedru augstākā prioritātē par jums pašiem. Kā visi šie trīs uz evaņģēliju balstītie principi varētu palīdzēt mums ne tikai saprast, kā Dievs attiecas pret mums, bet arī palīdzēt jebkurai laulībai?

Skaistā līgava

Ecēhiēla 16. nodaļa mums parāda pārsteidzošu ainu, kā Dievs izturas pret Savu tautu. Viņš apraksta Israēla tautu kā pamestu mazuli, kas atstāts laukā nomirt. Viņš aizved to mājās, aprūpē un, kad viņa ir pilnīgi pieaugusi, apprec viņu. Šī ir spēcīga ilustrācija laulībai, kas ir maz ticama.

Izlasi Ec. 16:4–14. Ko šīs līgavas paaugstināšana mums māca par Dieva nodomiem attiecībā uz mums? _____

Dievs teica Israēlam, ka viņa aprūpē viņa auga “arvien skaistāka” (Ec. 16:13). Kad Dievs viņu pirmo reizi atrada, neviens viņu neuzskatīja par skaistu; viņa bija atstumta citu bērnu vidū, pamesta ar domu, ka viņa nomirs. Bet, kad Dievs pievērsa viņai Savu uzmanību, viņa kļuva arvien skaistāka, līdz par viņu runāja visā pasaulē. Pirmo jūdu ķēniņu Dāvida un Salamana dienās tas bija īpaši patiesi. Pat Sābas ķēniņiene veica īpašu ceļojumu, lai savām acīm redzētu Israēla krāšņumu!

Tomēr Israēla skaistums pilnībā bija Dieva dāvana. Viņa bija skaista – tā runāja tautas – tieši tāpēc, ka viņa bija Dieva līgava. Dievs saka, ka viņas skaistums “bija pilnīgs to rotu dēļ, kurās Es tēpu tevi, tā saka Dievs Tas Kungs” (Ec. 16:14).

Šī tēma Bibēlē atkārtojas: Dieva līgava ir skaista nevis tāpēc, ka viņa kaut ko ir darījusi, bet gan tāpēc, ka Dievs viņu ir apbēris ar savu labvēlību un padarījis viņu tādu. Līdzīgā veidā ticīgie šķiet skaisti Debesu skatījumā ne tāpēc, ka būtu ko darījuši, lai to nopelnītu, bet gan Dieva labvēlības dēļ, pestīšanas dēļ, ko Viņš pār mums ir izlējis. Mēs esam skaisti, jo esam pārklāti ar Viņa taisnību, paša “Dieva taisnību” (2. Kor. 5:21).

Viss bija labi līdz nākamajam Ecēhiēla pantam: “Bet tu paļāvies par daudz uz savu skaistumu, un savas slavas dēļ tu paliki par laulības pārkāpēju, par mīlnieci, ziedodamās mīlestībā katram garāmgājējam, un piederēji viņam.” (Ec. 16:15)

Mēs esam radīti, lai atspoguļotu Dieva labestību un godību. Kad Dieva radījumi pieņem, ka viņu skaistums ir viņu pašu skaistums, šim skaistumam samazinās vērtība un viņus gaida nepatikšanas.

Kādas ir briesmas, ja uzticēsimies “pašu skaistumam”? Tas ir, kā mēs varam domāt, ka mūsos pašos ir kaut kas tāds, kas sagādā mums nopelnu Dieva priekšā vai padara mūs par Viņa mīlestības cienīgiem? Kā mēs vienmēr varam pasargāt sevi no garīga leņnuma? _____

Hozejas netiklā sieva

Dieva lūgums pravietim Hozejam var būt viens no divainākajiem uzdevumiem, kāds jebkad dots kādam no Viņa kalpiem: speciāli apprecēties ar netikli! Taču Dievs izmantoja Hozeju, lai palīdzētu mums no Viņa perspektīvas saprast cilvēka grēka un sacelšanās sāpes. Dievs mīlestībā bija izvēlējies sievu, Israēlu, kas Viņu vairākkārt krāpa, un tomēr pārsteidzoši, ka Viņš pieņēma to atpakaļ un atjaunoja sievas statusu.

Salīdziniet Hoz. 1:2; 3:1; Atkl. 17:1, 2 un 18:1–4. Kas ir šeit pieminētā netiklība?

Ko kristīgā baznīca var mācīties no Hozejas stāsta? Kādā veidā baznīca ir atkārtojusi Vecās Derības grēkus? _____

Bībele atklāj, ka Israēla kļūdas Vecajā Derībā lielā mērā atkārtos Kristus Jaunās Derības draudze. Dieva derības ļaudis ārkārtīgi maldījās pirms gūsta, ienesot kaimiņu tautu elku pielūgsmi Dieva derības tautā. “Konstantīns bija noraizējies par pieaugošo plaisu draudzē saistībā ar Ārija idejām, un viņš gan sasauca Nīkejas koncilu, gan iejaucās tajā.” (Christofer A. Hall “How Arianism Almost Won”, Christianity Today (2008)). Abos gadījumā Dieva ļaudis aizgāja no attiecībām ar Viņu, lai rastu “risinājumus” savām uztvertajām problēmām.

Dieva vārdu izvēle padara šķietami acīmredzamu, ka Viņš ne tikai cenšas mums parādīt, ko mēs esam izdarījuši nepareizi, bet arī to, kā tas liek Viņam justies. Tie, kurus laulātais ir nodevis, var nedaudz aptvert sabrukuma izjūtas, ko mūsu neuzticība Kristum varētu izraisīt Debesu pagalmos. Varbūt visbrīnīšķīgākā Hozejas stāsta daļa ir tā, cik ilgi pravietis devās, lai izpirktu savu maldīgo sievu.

Kad mēs redzam pēdējo saucienu cilvēcei, aicinot Dieva tautu nākt ārā no Bābeles, ir vērts atzīmēt, ka Viņš aicina savējos, nevis svešos. Viņš tos ļoti labi pazīst. Viņš tos mīl. Un, pasaulei tuvojoties tās sliktākajai stundai, Viņš joprojām piedāvā izpirkšanas cenu, ko Viņš bija samaksājis, lai atpirktu mūs ar Savām asinīm. Kristus krustam vairāk nekā jebkam citam ir jāparāda mums, cik ļoti Kungs vēlas glābt Savu maldīgo tautu.

Kādos veidos mūsdienās jebkura draudze, pat mūsu draudze, var flirtēt ar garīgo netiklību? _____

Īzāks un Rebeka

Kad Ābrahāms bija vecs un, bez šaubām, domāja par apsolījumiem, ko Dievs viņam bija devis attiecībā uz viņa pēcnācējiem (sk. 1. Moz. 15:5), viņš uzdeva savam vecākajam un visuzticamākajam kalpam svinīgu uzdevumu.

Izlasi 1. Moz. 24:1–4. Kāpēc Ābrahāmam bija tik svarīgi, lai viņa dēls neņemtu sievu “no kanaāniešu meitām” (1. Moz. 24:3)? _____

Lai cik specifisks šķistu viņa brīdinājums, Ābrahāma problēma bija garīga, nevis etniska; tas bija teoloģisks, nevis nacionāls jautājums. Ābrahāms ļoti labi pārzināja kanaāniešu reliģisko prakšu morālo deģenerāciju, nemaz nerunājot par viltus dievu pielūgšanu, un viņš zināja, cik viegli viņa dēlam būtu iekrist šajās praksēs, ja viņš apprecētu sievieti no viņu vidus.

Patiešām, tik liela daļa no senā Israēla un pat kristīgās baznīcas vēstures gadsimtu gaitā ir bijusi tāda, kurā Dieva tauta, kurai vajadzēja liecināt pasaulei, tiek ierauta pasaulē un tās viltus mācībās un reliģiskajās pārliecībās. Iespējams, šīs bēdīgās realitātes lielākais piemērs ir bijis svētdienas, pagāniskās saules dienas, ieviešana Bībeles septiņās dienas sabata vietā, kam pēdējās dienās būs ievērojama loma.

Izlasi 1. Moz. 24:57–67. Kādas mācības mēs varam gūt par Kristu un Viņa draudzi no dažām detaļām, ko atrodam šajā stāstā? Ko var uzzināt, piemēram, par mūsu kriptu šo stāvokli no tā, ka Rebeka bija attāla radniece Īzākam? _____

Mēs neapšaubāmi esam saistīti ar mūsu Radītāju, jo sākotnēji esam radīti pēc Viņa līdzības. Mūs no Viņa ir šķīris grēks, un tomēr mēs joprojām tiekam uzskatīti par Viņa īsto līgavu, lai gan ar savu izvēli mēs varbūt padarām laulību trauksmaināku, nekā tai vajadzētu būt.

Jā, Dievs mūs, Savu līgavu, mīl vairāk, nekā mēs mīlam Viņu. Kādas izvēles mēs katru dienu varam izdarīt un kas mums būtu jādara, lai stiprinātu savu mīlestību pret Dievu? Vienlaikus kādas izvēles tikai nogalinās šo mīlestību? _____

Tika tiesāta netikle

Izlasi Atkl. 19:1–9. Divas lietas tiek svinētas vienlaikus: netikles gals un Kristus laulības ar Savu līgavu. Kā tas ir iespējams, ka abi notikumi patiesībā ir Dieva taisnīgā un mīlošā rakstura demonstrējums vienlaikus? _____

Neticībai ir ļoti sāpīga cena. Sekas izplatās bērnu un citu cilvēku dzīvē. Pat vispacietīgākie no piekrāptajiem laulātajiem vienā brīdī pateiks, ka pienācis neatgriezenisks moments, pēc kura laulību vairs nevar saglābt. Kad mūsu pasaule sasniegs punktu, kurā sirdis būs pietiekami dziļi nocietinājušās, ka vairs nebūs grēku nožēlas, tad nebūs jēgas turpināt vēstures gaitu un ļaut turpināties nevaldāmajām grēka ciešanām. Lai gan būs sirdssāpes par pazudušajiem, tie, kas ir daudz cietuši šajā grēcīgajā pasaulē, varēs priecāties, ka tas beidzot ir beidzies un ka pasaule tiek atjaunota tāda, kādu Dievs to sākotnēji bija iecerējis. Pēc tam vairs nebūs atkrišanas no Dieva, jo mēs būsīm smagā veidā uzzinājuši, ka Dievam bija taisnība par sabrukumu, kas būs, šķiroties no Viņa.

Izlasi Atkl. 21:1–4. Ko šeit nozīmē laulības metafora, un kāpēc tā ir cerību un solījumu pilna? Kāda ir mūsu pārlicība par cerību, kas sniegta šajos pantos? _____

“Laulība, savienošanās uz mūžu, simbolizē savienību starp Kristu un Viņa draudzi. Gars, kādu Kristus parāda pret draudzi, ir tas pats gars, kāds vīram un sievai jāparāda vienam pret otru.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 7. sēj., 46. lpp.)

Kristus cieta neiedomājamas sāpes, kad cilvēku cilts Viņu atraidīja un Viņam piederošo mīlestību veltīja citiem dieviem. Un tomēr pat tad Viņš atdeva Sevi par mums, maksādams par mūsu neticību un laulības pārkāpšanu, lai, ja mēs nožēlojam grēkus un novēršamies no tiem, mums būtu mūžīgās dzīvības apsolījums.

Izlasi 1. Pēt. 1:18, 19. Kas ir pateikts šajos pantos, kas dod mums pārlicību par beigām, kā tās attēlotas Atkl. 21:1–4? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Jņ. 2:1–11, Mt. 22:1–14, 2. Kor. 11:1–5 un Mt. 25:1–13.

Kad saprotat, cik daudz datu ir pieejami pārējā Bībelē, lai palīdzētu jums paplašināt izpratni par pravietojumiem, var rasties kārdinājums tos pārmērīgi izmantot. Gadsimtu gaitā daļa kristiešu Bībeles stāstos sastopamo simboliku un tēlus ir uzsvēruši līdz tādām līmenim, ka viņi šo vēsturisko stāstījumu faktiski sāk uzskatīt par mītu. Kaut arī nozīmes slāņi ir atrodami gandrīz visur Svētajos Rakstos, mums vienmēr jāatceras, ka Dievam ir Savs paņēmiens, kā reālus notikumus, kuros ir iesaistīti reāli cilvēki, izmantot arī simboliskā veidā, lai mācītu mums par Viņa turpmāko mijiedarbību ar draudzi.

Piemēram, kāzu mielasts Kānā var sniegt ieskatu pareģojumos izmantotajā laulības metaforā, taču kāzas bija burtisks notikums. “Kristus vārds nodrošināja bagātīgu krājumu svētku mielastam. Tikpat bagātīgs ir Viņa žēlastības krājums, lai dzētu cilvēku noziegumus un atjaunotu un uzturētu dvēseli.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 149. lpp.).

Vai arī, kā viņa šeit raksta: “Jo Dievs tas Kungs neko nedara, neatklājis savu noslēpumu praviešiem, saviem kalpiem’ (Am. 3:7; 5. Moz. 29:29). Pats Kungs to visu ir devis, un Viņa svētība pavadīs ikvienu godbijīgu, lūgšanu pavadītu praviešu rakstu pētīšanu” (“Laikmetu ilgas”, 234. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Jņ. 2:1–11. Jāņa evaņģēlijā ir daudz elementu, kas paredz Kristus turpmāko darbu, un komentētāji ir pamanījuši apzinātu veidu, kā Jānis vada savus lasītājus uz krustu. Kur šajā stāstā jūs saredzat dažādus Kristus rakstura un nākotnes valstības aspektus? Ko tas mums māca par pestīšanas ieceri vai par lielo kāzu mielastu, kas ir apsolīts Dieva Dēlam?

2. Līdzība par desmit jaunavām ir plaši pazīstama, un to ļoti mīl Bībeles pētnieki. Ko šis svarīgais stāsts mums māca par pēdējo dienu notikumiem? Vai tas ir zīmīgi, ka līgavainis kavējas? Ko šī līdzība varētu mācīt par mūsu individuālajām attiecībām ar Kristu, salīdzinot ar to, kā Kristus attiecas pret draudzi kopumā?

3. Padomājiet par viltus praksēm, kas kristietībā ienākušas no ārpuses. Ja neskaita pašsaprotamo, svētdienu pretstatā Bībeles sabbatam, kādi citi maldīgi uzskati ir ienākuši? Kādā veidā tie ir ieķīvuši, un ko mēs varam darīt, lai ne tikai pasargātu sevi no tiem, bet arī palīdzētu citiem ieraudzīt, kādi tie ir patiesībā? Kādā veidā trīs eņģeļu vēstis ir mēģinājums panākt tieši to, lai cilvēki saskatītu maldīgos uzskatus, kas ielauzušies ticībā?